demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el genere humà"

CATALUNYA, 26 de Maig al 3 de Juny — Diposit Legal Nº B-7328-1977 — N.º 7 — Preu: 8 ptes.

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA (Quarta Internacional)

PARLEN LES CANDIDATURES OBRERES.

Avui: Roser Rius i Empar Pineda

No a la expulsión de Jhon

NI UN VOT A LA BURGESIA

Ja ha començat la campanya electoral. Els carrers estan plens de cartells, de tanques publicitaries, de rebombori dels partis cridant al vot. Els partits de la burguesia, des d'Aliança Popular fins al CDC es gasten els ten convencer de que votar-los és l'única manera partis obrers majoritaris, tot i amb menys mitjans, intentent de convencer de que votar-los es la única manera de no llençar el vot. La classe treballadora es pregunta que fer, que votar.

Per a nosaltres, el primer, l'imprescindible es no donar ni un sol vot a la burgesia, a cap dels partis burgesos, per més «democràtics», per més «esquerrans» que es vulguin presentar. La burgesia, tota la burgesia, coincideix en una cosa: la voluntat de perpetur l'explotació, encara que es barallin —de vegades molt fort— sobre com fer-ho, sobre com manenir-la. Es per això la nostra posició intransigent en aquest punt, encara què com en el cas de «Esquerra de Catalunya» partits de la burgesia vagin junts a les candidatures amb partits obrers com el PTE.

Però deixar de votar a la burgesia no és suficient. Cal denunciar la farsa electoral de la monarquia, cal aconseguir unes eleccions realment lliures a unes Corts realment Constituents. I això només és possible a la lluita. I és clar que les urnes no son eines de cap batalla. Es per això que el FUT, tot i participant a les eleccions ho fa per fer d'elles una tribuna d'acció i de mobilització de masses. Es per això que el vot que mitjançant el FUT us demanem no és per tenir més o menys escons, sino que cada un d'ells volem que sia l'expressió d'una voluntat de lluita; i d'unitat. Sabem però que no tothom comparteix la nostra alterntiva, ni la nostra posició. Sabem que milers d'homes i de dones tenen toda la confiança posada a partits com el PSUC o el PSC, que creuen en la possibilitat de «canviar les coses» per la papereta i l'urna. Sabem que a més a més de la nostra existeixen alternatives que també volen ser de lluita com la CUPS o la «Candidatura dels treballadors». Es per això que nosaltres, que la Lliga Comunista Revolucionària, pensa que als llocs on la candidatura del FUT no és present, cal donar recolçament a les candidatures obreres sense privilegis a cap d'elles.

**COMPANY,
LLUITA AMB EL FUT,
RECOLZA'L, DONA-LI EL TEU VOT.**

SET DIES AMB EUZKADI

Aquesta setmana els coneguts crits de «Gora Euzkadi Askatuta» i «Presoak kalera» s'han sentit amb més força pels carrers de les ciutats i viles de Catalunya.

Malgrat els repetits avisos de la policia i d'algunes organitzacions polítiques, la serenitat responsable del poble dempeus demanant justícia per cinc assassinats de lluitadors bascos, ha servit fonamentalment per a demostrar que la lluita d'Euzkadi per arrencar els seus fills de les presons, no és una lluita aïllada i que troba d'immediat ressò a la resta de l'Estat. Així ho demostren les diferents manifestacions i declaracions produïdes fonamentalment a Madrid i Barcelona.

Efectivament, a Pamplona, deu mil persones formaven el seguici d'acompanyament al cadaver de José Luis Cano al cementiri. Aquesta vegada no hi havia barricades «provocadores» ni nanos de 15 anys cremant containers, no obstant la policia carregà brutalment. Mentre les organitzacions «històriques» de la clase obrera feien una crida al poble a tornar a les seves cases i evitar d'aquesta manera la repressió de la Gurdia Civil, milers de bascos —no uns grups o escamots— sortien al carrer per a demanar la immediata dissolució dels cossos repressius que dispersen el poble a trets.

Mentrestant als carrers de Barcelona i als seus centres de treball s'ha viscut un autèntic esperit solidari amb els caiguts d'Euzkadi. Tant el 13 com el 14 de Maig es produïren manifestacions al carrer i declaracions i aturs a les més grans empreses. Malgrat que s'ha de reconèixer que hi hagueren actes reprotxables i completament incorrectes (crema de cotxes aparcats, apedregament de bancs, etc.) les accions es desenvoluparen majoritàriament amb gran responsabilitat, sent agredides per càrregues de la policía que feien recordar els pitjors temps de la dictadura.

A les comarques també es realitzaren diferents actes: a Igualada, membres del Col·lectiu d'Acció no Violenta s'encadenaren a la Rambla. A Arenys, un grup de veïns es tancà a l'església demanant Amnistia mentre a la fira de Sant Isidre de Solsona es penjaren pancartes de solidaritat amb els fets d'Euzkadi. D'altra banda les organizacions LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA, PSDC, Front Nacional de Catalunya, PSAN, PSAN-P, LC, OIC, ORT, PTE, MCC, el Bloc Català i Popular d'Esquerres, el FUT i l'Assemblea de Catalunya signaren una declaració de repulsa pels fets del País Basco.

Diferències a CCOO

Per la seva banda, la CONC declarava que «La solidaridat amb Euzkadi s'ha de manifestar amb assemblees i aturs». Efectivament, els aturs simbòlics i les assemblees als centres de treball on s'expliquin i discuteixin els assassinats són correctes, però cal que davant de tot tipus de provocacions, es dongui una responsta unitària i de demostració de força que en cap cas va servir com diuen certes forces polítiques per a «desestabilitzar el procés electoral» ni a per a provocar «un cop del búnker».

El dimarts es realitzà una assemblea d'afiliats al sindicat de CC.OO. de Badalona, convocada obertament el dia anterior per a discutir la situació d'Euzkadi i decidir la situació com a sindicat. Després d'un ampli debat, es prengué la resolució de recolzar la diada de lluita convocada pel dimecres. També per majoria es va pendre la ressolució de convocar i assistir al funeral que es celebrà per la tarda a Sant Andreu del Palomar.

Les Comissions Obreres del Baix Llobregat (zona nord) enviaren als mitjans informatius de Barcelona un escrit en el quel es pronunciaren contra els acords de la Coordinadora estatal i de la CONC. Al mateix comunicat condemnaven enèrgicament qualsevol gest d'inhibició, complacència, desmobilització i insolidaritat davant els fets d'Euzkadi. Creuen que les reivindicacions del poble basc no es solucionen unicament amb comunicats de protesta sinó també amb la mobilització popular.

El Corrent Unitari i la Tendència de Classe dins la CONC passaren durant tota la setmana, plecs de signatures a rubricar pels militants de Comissiones solidaritzant-se amb el comunitat de 77 candidats bascos

Evidentment, aquesta divisió al si de les CC.OO. demostra l'existència de dos linies ben diferenciades i que són: la que superposa la negociació pel davant de la mobilització popular pagant així el preu de la legalització, i el corrent que creu que un sindicat obrer és abans de res una plataforma que defensi en totes les seves coordenades els treballadors davant les agressions que pateixen per part del capitalisme; un sindicat de classe ha de donar una resposta immediata a unes agressions com són els assassinats d'Euzkadi.

Resumint, es pot sortir al carrer serenament. Les declaracions manifestacions i actes de solidaritat a diferents punts del Principat recorden als partits i organitzacions sindicals que no han impulsat la lluita de recolzament a Euzkadi que la resposta ha estat serena però ferma, no provocadora però si al carrer.

Manolo Pomal

NO A L'EXTRANYAMENT, ELS VOLEM A CASA

Les mobilitzacions a Euskadi principalment, però també a altres llocs de l'Estat, han conseguit una primera victòria. Una victòria, però, encara parcial. Cinc dels presos basc que havien estat condemnats a mort al procés de Burgos, Jokin Gorostidi, Xabier Larena, Yoseba Dorronsoro, Mario Onaindia i Eduardo Iriarte, són ja al carrer. Però el carrer que avui trepitgen, després de sis llargs anys, no és el seu carrer. El llit on dormen no és el seu llit. El poble on són no és el seu poble. D'Euskadi a Brussel.les la distància és encara llarga. Nosaltres els voliem, els volem ara el seu carrer, al seu llit al seu poble. I no només a ells cinc. I no només als presos bascs. Volem TOTS el presos al carrer. Volem TOTS el presos al seu poble. Volem TOTS el presos al seu treball; sien detinguts abans o després del referendum. Volem que mai més hi hagi un sol pres a les presons.

I és per això que hem lluitat. I és per això que cal lluitar encara. Per l'Amnistia Total i sense exclussions. Per l'Amnistia laboral, per l'Amnistia als delicts considerats de la Dona, per l'Amnistia a totos els empresonats per la llei dita de Perillositat Social.

Aconseguir això, aconseguir vencer en aquesta llarga i sagnant lluita, sols és possible d'una manera. De la mateixa manera que a Euskadi: Amb la mobilizatció massiva i unitària dels treballadors i treballadores, de tot el poble. Això és el que cal fer. Això és el cal impulsar als sindicats, a les Associacions de veïns, a tots els organismes, Això és el que cal que fem tots els partits obrers.

AMNISTIA TOTAL ARA!
NO ALS EXTRANYAMENTS!
RETORN INMEDIAT DE TOTS ELS EXILIATS

Per tot això no cal esperar a les eleccions. Hem de fer-ho ara. Cal convocar una gran manifestació a cada ciutat, vila i poble de Catalunya. Cal convocar una jornada de lluita unitària immediatament. Només això tornarà els presos i exiliats de Catalunya, d'Euskadi, de tot l'Estat a casa seva.

A.ROCA

PARLEN LES CANDIDATURES OBRERES

Continuem a aquest número de DEMA la sèrie d'entrevistes a membres de les candidatures obreres a les pròximes eleccions. Aquesta vegada parlem amb l'Empar Pineda, militant del MCC, candidata per la CUPS, i amb la Roser Rius militant de la LCR, que es presenta a la llista del FUT. També aquí hem volgut relacionar les temes d'actualitat política amb aspectes de la vida personal —que no deixen d'ésser polítics— de les nostres interlocutores.

1) **Quin lloc ocupen aquestes eleccions en la via cap el socialisme?**
2) **Quin paper penses que juga Tarradellas i, quin, a opinió teva, creus que ha de jugar?**
3) **Empar Pineda: què opines del FUT?**
   Roser Rius: què opines de la CUPS?
4) **Com has ressentit personalment el canvi del tipus de treball des de la il.legalitat fins l'actuació pública?**
5) **Quines repercussions ha tingut a la teva vida personal la intensa activitat de la campanya electoral?**

EMPAR PINEDA

1. Amb tots els obstacles i limitacions que es plantegen —manca de llibertats, exclussió de partits revolucionaris, etc.—, com avenç cap el socialisme el triomf que poguem aconseguir ens l'hem de plantejar amb moltes reserves. Tot el més que podrem aconseguir és, d'una banda, el fet de poder aprofitar aquesta situació per a fer agitació entorn dels objectius fonamentals de les classes treballadors i el conjunt del poble, i d'altra banda el poder posar dempeus uns elements de lluita unitària, mitjançant nuclis organitzats en els que la democràcia directa i el control per part de les classes populars sigui una realitat, i que puguin anar prefigurant el tipus de socialisme pel que estem lluitant.

A la situació actual de desconcert, de desconfiança envers tots els partits en general que s'està donant en sectors independents d'esquerres, que tenen conciència de que la lluita unitària estava començant a tenir un sostre, ens plantegem ja aglutinar aquests sectors, no unicament entorn de programes sino organitzativament, a través d'aquest nuclis, per a nosaltres els nuclis del Bloc, que com a projecte polític van molt més enllà de les eleccions.

2. El paper que ha estat jugant en Tarradellas ha estat positiu, en concret pel que fa a la recuperació de l'autogovern català, de la Generalitat. Ha tingut una actitud insobornable respecte a no fer cap tipus de concessió en les exigències mínimes a fer. Quin paper pot jugar? La «legitimització» per les urnes d'una sèrie de partits el col·locaran en una situació difícil. Una sortida consequent podria esser el exigir de tots els diputats que surtin elegits i que hagin defensat el punt tercer de l'Assemblea de Catalunya, el comprometre's a formar part d'un govern provisional amb el que s'encarregués de preparar les eleccions a un Parlament català.

3. Crec que el FUT respon a un conjunt d'idees bastant coherent, amb aspectes positius apreciables, en la defensa dels interessos dels treballadors, l'actitud solidaria que està mantenint des de la seva formació envers la lluita d'aquests dies, com la lluita per l'amnistia, i envers la nostra candidatura, i al Pons Llovet.

Las qüestions més problemàtiques que li trobo al FUT:

Estan en la qüestió nacional i en la concepció de la candidatura, en respecte el paper dels independents i dels partits, però seria molt llarg explicar tot això ara.

De totes maneres, el fet d'haver-nos conformat en dues candidatures distintes en cap moment ha d'impedir la unitat d'acció en els aspectes que ens uneixen, com són la lluita per l'amnistia total, per la legalització sense exclussions. Penso, per exemple, amb l'actitud comú adoptada davant els assassinats d'Euzkadi.

4. Va ser per a mi un canvi brutal, fa gairebé un any. Portava una vida totalment extranya, anormal, no podia sortir, veure amics, parlar per telèfon. En arribar a aquesta situació de permissivitat, si bé ja saps què un dia és així i què a l'altre pot canviar, passar de fer un treball absolutament intern a poder fer un treball d'una projecció pública, fou un canvi radical. Penso que la campanya electoral també tindrà els seus avantatges, sobre tot per a poder parlar i explicar tot el que penses i tot el que has estat treballant i callant fins ara, i això des d'un micròfon, a un miting.

5. Com ja fa un any que em va tocar el paper de la representació pública, no ho he notat tant ara. Però si que vas molt més limitada de temps, amb tots els obstacles, corrent per aci i per allà i perdent encara més hores de son. Això té unes servituts grandíssimes. I penso que el dret a la vida personal s'ha de mantindre per sobre de tot. Com per exemple un tipus d'entrevistes que les he acceptades però que m'he adonat de que no les tenim d'acceptar més, aquest intent de furgar les nostres vides per a servir al públic dels periòdics com un element de consum. Es una cosa que em descomposa, tenir d'estar depenent d'aquestes servitud de «personalitat».

ROSER RIUS

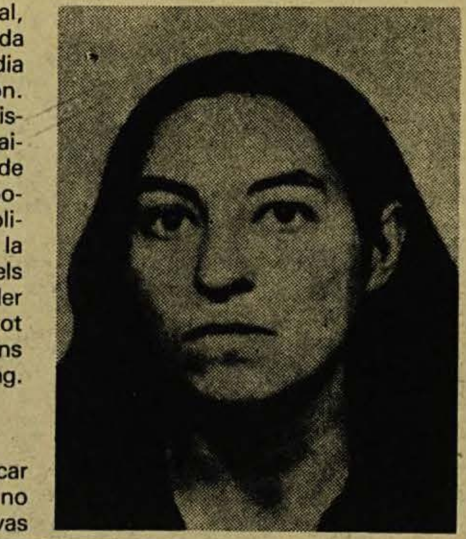
1. Penso que la nostra opció en presentar-nos a les eleccions és un fet que efectivament facilita el camí cap el socialisme.

M'explicaré: entenc aquestes eleccions com un mitjà útil per a que les candidatures obreres puguem difondre el programa i arribar a llocs on d'altra manera, donada la ilegalitat en que ens movem, seria deificil. Es en aquest sentit com valoro que difondre el nostre programa d'unitat obrera i independència de classe, en un contexte electoral és lluitar per la construcció del socialisme. Optar a aquestes eleccions pel boicot és una equivocació, doncs no oblidem que els partits «històrics» de la classe obrera estan legalitzats i això fa que una gran part de la població vegi aquestes eleccions com a democràtiques. Cal participar a elles també per a poder denunciar la manca de llibertat i els impediments que sofreixen les candidatures «independents».

2. Per a mi el senyor Tarradellas no és el President de la Generalitat, és una exilitat amb una posició digna però que no comparteixo, la de tornar si no és com a President de la Generalitat. I no la comparteixo perquè crec que la majoria dels catalans volem l'autodeterminació per a Catalunya i naturalment aquesta decisió l'han de pendre els que viuen i treballen a Catalunya. Per una altra banda crec que l'autogovern de Catalunya ha de ser fruit d'unes eleccions lliures a un Parlament Constituent i Sobirà. Evidentment el Senyor Tarradellas ha de tornar a Catalunya com tots els exilitats i participar des de la seva posició polita que té una certa força moral, a la lluita per l'autodeterminació de Catalunya.

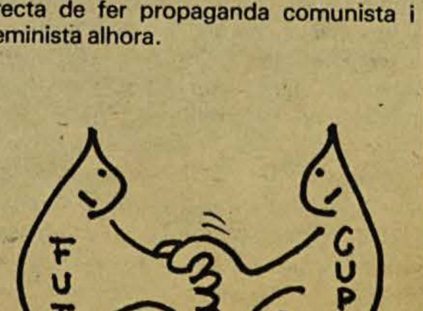
3. Crec que en moltes questions estem d'acord amb la CUPS i que evidentment hagues estat positiu arribar a un acord, però crec que el valor de la unitat està als acords programatics, el que no significa un programa de partit, però si que és necessari un programa previ per a una candidatura comú. De tota manera em sembla molt sa que almenys a Catalunya haguem tingut una posició comú front a les lluites d'Euskadi. Es a la pràctica on es veuen les diferències entre les candidatures i aquí hem pogut anar conjuntament amb la CUPS i no amb altres candidatures obreres. I això podrà mantenir-se durant tota la campanya, perquè ni la una ni l'altra tenen unes posicions electoralistes sino el principi de respondre a totes les necessitats del moviment obrer. I en la lluita per l'amnistia o a qualsevol altra ens jugarem la legalitat si cal, tant la una com l'altra, per mantenir aquestes lluites.

4. Abans la lluita clandestina marcava molt tota l'activitat que podies portar, és a dir hi havia temporades en que el principal era sobreviure, fins i tot més que actuar. El treball ara és molt més construtiu, menys en funció de la repressió que en funció del que vols fer realment. Això representa una tranquilitat personal molt més gran, tot hi que ja saps que pot durar poc, que les estructures no han canviat, que la policia és la mateixa i reforçada. De totes maneres no cal anar pel carrer mirant enrera, i si abans hi havia èpoques en que no es sortia per la nit per a evitar la repressió, ara em passejo tranquila fins l'hora que vull.

5. Crec que en general separem massa els objectius pel que lluitem de la vida quotidiana. Particularment en aquesta campanya electoral, si be plantegem tots aquests objectius no hem d'oblidar que tenen una dinàmica molt seva, i que és la que ens marca l'Estat burgès. Llavors passa que no tens temps de mitar a un grup de dones tant com vols, que no tens temps d'anar a sopar amb les teves companyes o companys. Una viu del què apren dels altres, d'un entorn que té. No es tracta de deixar de fer les tasques necessàries, però si de ser molt més critics en relació a la vida que portem, que és molt diferent de la que volem i per la que lluitem.

Un altre problema a nivell personal, és que em desagrada molt un cert tipus d'aparició pública. La política oficial ha estat sempre la de la dreta, i nosaltres no hem pogut ni sabut fins ara dirigirnos a un públic de masses, és a dir, no tenim una forma pròpia de fer-ho, sense caure en imitr els clixés de la burgesia, els seus tipus d'actes oficials, la seva manera de parlar, etc. I menys les dones. Llavors ens molesta no solament des d'un punt de vista de classe, sinó encara més com a dones, el que s'utilitzi per de l'esquerra els mètodes manipuladors de la dreta, com molts dels mitings que es fan per la seva forma viril, la manera de parlar i de «moure les masses», aquí el feminisme en fa moltes aportacions, per seu caracter antiautoritari, antimanipulador o antipersonalista. M'agradaria molt trobar una forma correcta de fer propaganda comunista i feminista alhora.

EL NOSTRE PROGRAMA (II)

per la unitat sindical

La questió sindical és, en el periodo actual, un fet clau. Fomentar l'afiliació massiva a les centals sindicals obreres és la millor manera d'afrontar-se a la reforma Suárez. Es la millor manera d'avançar cap a la unitat dels treballadors i treballadores.

LLIBERTAT SINDICAL. ABAIX LA CNS-AISS

Devolució inmediata a UGT, CNT..., del patrimoni arrebassat pel franquisme. Devolució de la resta del patrimoni sindical a tots els treballadors, mitjançant les seves organitzacions. Abolició de totes les lleis i institucions sindicals i laborals del franquisme i de la monarquia. Ple reconeixement dels drets sindicals, en especial del *dret de vaga* sense cap restricció. Dimissió dels enllaços i jurats.

PER LA UNITAT SINDICAL

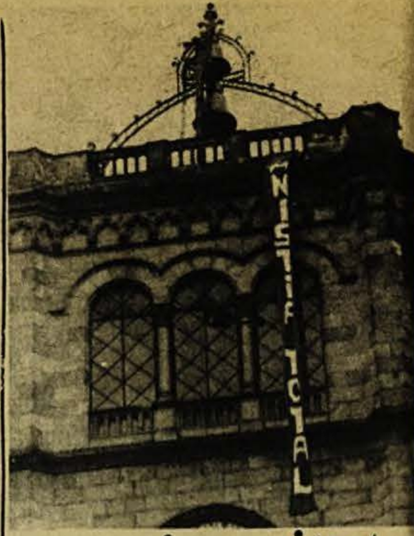
Per la unitat d'acció i la coordinació de les centrals sindicals obreres. Per la elaboració i defensa comuna de plataformes reivindicatives unitàries a tots els nivells.

Que les centrals sindicals convoquin un Congrés Constituent Sindical unitari, basat en la democràcia obrera i el dret a tendència.

PER LA UNITAT DELS TREBALLADORS

Elecció d'organismes de delegats a les asamblees d'empresa. Impulsar la seva generalització i coordinació. Es l'Assemblea dels treballadors i treballadores l'única que decideix sobre la vaga.

Són aquests els eixos que els nostres militants defensen en la seva pràctica quotidiana dins dels sindicats obrers. A Comissions Obreres en primer lloc —perqué és avui la central més massiva i amb posicions menys incorrectes, sobre la unitat—, però també dins de la UGT o la CNT. Amb els milers d'afiliats a ells, portem endavant la batalla contra l'enemic comú: la burgesia, i per l'abolició de l'explotació capitalista.

universitat

SOLIDARIDAT AMB EUZKADI

A les Universitats de Barcelona, c[...] mença a ser tradicional l'apari[...] d'un mínim de moviment exclusi[...] ment en resposta a les barbaritats [...] pressives del govern, i a més, aqu[...] moviment pren el caire lògic d'un re[...] semi-espontani que mai no porta[...] cap més reflexió que la necessitt d'u[...] ràpida resposta. Aquesta, invariab[...] ment s'ofega en si mateixa, manca[...] de perspectives i de participac[...] Aquest ha estat també el cas de la [...] posta donada davant els prop-p[...] sats assassinats a Euskadi, que [...] assenyalat el màxim del curs pel [...] fà a participació estudiantil, i el ce[...] de la qual han estat les ocupaci[...] dels rectorats de la Central i l'Au[...] noma. En efecte, malgrat els avenç[...] que hom ha donat en les formes [...] lluita, —particularment a Bellaterra[...] la utilització dels mitjans tècnics [...] litats per l'ocupació (contactes [...] manents amb Euskadi, edició de b[...] lletins de contra-informació...), i el [...] de haver-se mantingut lligada a [...] assemblees —malgrat això deiem, [...] de llei constatar com aquestes accio[...] —és el càs de la Central— han es[...] tipicament avantguardistes, és a [...] han gaudit només de forma molt li[...] tada de l'atenció del moviment univ[...] sitari encara rebutjant les calumn[...] llençades per forces que res no ha[...] fet ni aci ni enlloc al respecte. «Av[...] guardisme» d'una avantguarda ac[...] tumada a un altre tipus de mitjà u[...] versitari —el dels anys 60-70— i [...] encara no ha sapigut comprendre [...] canvi de la situació objectiva i oferir [...] conseqüència una alternativa adi[...] a vertebrar i organitzar un verita[...] moviment no defensiu o «de respos[...] sinó capaç de fer front als greus p[...] blemes que pateix, emanats de l'[...] tructura antidemocràtica i classista [...] la universitat.

EL CLAUSTRE CONSTITUENT

Es en aquest sentit i en aquest [...] teix contexte d'absentisme estudi[...] til que s'ha trobat l'anomenat «pro[...] constituent» a la Central, és a dir[...] batalla envers les estructures i [...] funcionament de la Universitat fr[...] quista. Es ben palès que, en aqu[...] procés, tots els corrents politics [...] niem alguna cosa a dir; i és signifi[...] tiu el fet de que el Claustre no h[...] acabat a conseqüència de la imp[...] sibilitat d'una mínima discussió de [...] possibles alternatives, així com que [...] primera sessió hagi tingut una rep[...] sentació burocràtica i deforma[...] conseqüència de la seva utilitza[...] oportunista pels corrents politics [...] joritaris (PSUC...), més interessats [...] la negociació d'una possible refor[...] universitària que en la participa[...] massiva i en l'organització de la llu[...] dels universitaris per clarificar i ass[...] les seves reivindicacions.

Nosaltres, la LCR, vàrem dir en [...] seu moment que només garantint [...] minim temps de debat i el respe[...] dels drets democràtics el Claustre [...] dria ésser una veritable tribu[...] d'exposició de les reivindicacions u[...] versitàries i l'eix centralitzador de [...] lluites del moviment i no una barr[...] entre esquemes preconcebuts, que [...] més d'estèril, li deixès la porta obe[...] al «MEC» en tots els terrenys.

Però, el màxim que hom ha tret [...] Claustre, han estat la paritat en la se[...] composició que, això és palès, de b[...] poc servirà ara per ara —deixant [...] banda el debat sobre la seva conveni[...] cia— ni tampoc al proper curs, qu[...] de bell nou recomenci el Claustre, [...] és que les forces polítiques obrere[...] l'avantgarda universitària no ens [...] sem d'acord i no ens compromete[...] en una profunda reflexió sobre la [...] tuació de la Universitat, en oferir alt[...] natives credibles i marcs adients a [...] senvolupar-les i, el que és més imp[...] tant, totalment lligades a la problem[...] tica real i a la situació dels universita[...]

Enric[...]

R L'AMNISTIA LABORAL: SEAT

rés de quasi deu anys, deu nys, de lluites jalonades de vicderrotes, amb el seu rosari d'aats gairebé a totes, més de 120 nys es troben ja molt a la vora —com si fos ahir— en el qual n per les portes dels seus restallers camí del seu lloc de tregossarada de lluitar pels seus interessos de classe. Solament llalba, assassinat durant l'òcue la fàbrica a l'octubre de l'any er les forces repressives, prirtir de la lluita per l'amnistia laseguirà absent físicament entre es; pero ell ja és a la memòria nciència de tots els seus com-

madur caigut de l'arbre de la zació i la lluita

bte 21, davant d'uns 500 trers de SEAT convocats per la sindical, s'informà del procés negociacions amb la direcció presa sobre l'amnistia laboral, sió salarial i el neixement del de fàbrica:

é l'any passat darrera la readdels acomiadats de l'any 75 deonamentalment a l'extraordinà-

obilitzacio dels treballadors del pel seu conveni, encara l'emho presentava com a fruit de la bona voluntat» i algun treballaho podia creure perquè no llavors una forta mobilització fàbrica, aquesta vegada no hi per a equívocs, l'atur general res el dia 19 d'Abril per l'Amnisoral; el 1.er de Maig, i l'atur també de quatre hores noconèixer els darrers assassinats adi, i la seva continuitat parcial s dia 16 amb la pujada de dee tots els tallers a entrevistar-se direcció, són la base del triomf guit. Però, encara més, l'acció brica ha tingut a favor seu una ura d'excepció: d'una banda, la existent dels treballadors del en lluita pel seu conveni en la orma del qual, i de forma destal seu preàmbul, es troba la reiació de l'amnistia laboral; d'altra la gegantesca mobilització dels adors i el poble d'Euskadi per stia total.

t de la unitat d'acció sindical, egats i de la unitat de tots els adors

Si bé és cert que la reivindicació de l'amnistia laboral era l'única que podia unir en el moment actual totes les Centrals Sindicals, també ho és que la seva consecució ho seria degut a la unitat. Ara bé, com que totes les Centrals solament signifiquen una part minoritària dels treballadors, encara que siguin la seva part més conscient, i que l'amnistia laboral requeria el concurs de tots, l'elecció de delegats representatius de tots els treballadors per a exigir a l'empresa el desig col·lectiu de readmissió ha estat l'altre factor que, en conjunt, ha creat la unitat indispensable per a la mobilització, la lluita i la victòria.

Per a mantenir la conquesta: no baixar la guardia

No obstant, pecariem d'ingenuitat per un excés de triomfalisme si pensem que l'Amnistia Laboral és un fet. Podrem cantar victòria de veritat quan acabat el plaç de readmissió no quedi cap acomiadat al carrer —inclosos, naturalment, els que van conciliar, els que van perdre el judici com en Maseda, o els treballadors per prestamista acomiadats durant l'any 71 pel seu paper destacat en la lluita contra el prestamisme que acabà victoriosament amb el pas a plantilla d'un miller de treballadors de prestamista a SEAT.

Indubtablement hi ha motius per a estar alerta, en primer lloc és un plaç d'entrada massa llarg i que no comenci fins a després de les eleccions, quan podria fer-se d'immediat —encara que només fos un— per a permetre'ns tenir proves de la seva promesa. Amb tot això la direcció té una doble intenció: fer xantatge als treballadors per a que posterguin llurs reivindicacions fins el proper any amb l'amenaça velada de tallar el proces de readmissió, impedir qualsevol possibilitat d'unió amb el conveni provincial del metall, fer empassar una revisió salarial que serà insuficient si al darrera no hi ha una mobilització de recolzament, molt difícil d'aconseguir amb les vacances a sobre.

Es necessària, doncs, la màxima vigilància, que es concreta en mantenir i augmentar la unitat d'acció sindical obtinguda, en exigir a la direcció abans de les eleccions, creant per a això una delegació que ho negocïi, les dates d'entrada de tots els acomiadats.

Dios dado Toledano, Antonio Panadero, Vienç LLeida, Pedro Giménez

Un any després de les JORNADES CATALANES DE LA DONA

SETMANA DE LLUITA PER L'ALLIBERAMENT DE LA DONA

Fa un any es van celebrar en el Paraninf de la Universitat de Barcelona les primeres JORNADES CATALANES DE LA DONA. Desprès de quaranta anys més de quatre mil dones s'aplegaven per discutir i fer pública la problemtica de la dona arreu dels Països Catalans. Totes les tendències es van expressar i es van fer callar, democràticament a voluntat de l'assemblea, a les que ja feia anys podien fer pública la seva ideologia i els seus costums que ens oprimeixen com a dones.

Fer un balanç d'aquest any no és cosa fàcil. Però si podem dir que la veu de les dones, la veu del moviment d'alliberament, s'ha fet sentir. Ha sortit al carrer cada vegada que ha estat necessari. Només finalitzar les Jornades ho va fer i va rebre la repressió policiaca.

A grans trets val a dir que les concepcion~ generals del moviment, el que es va aprovar en assemblea el darrer dia de les Jornades, s'ha portat als barris, a les organitzacions obreres, a les centrals sindicals, als partits polítics... Per a nosaltres el més important és que tot això arribat d'alguna manera al moviment obrer, per mitjà de les seves centrals sindicals com ara CC.OO. i la UGT. Les dones de CC.OO. i UGT. han procurat, organitzant-se en assemblea per a discutir la seva pròpia problemàtica com a dones, introduir en les plataformes reivindicatives les seves pròpies reivindicacions. Lluites importants s'han gestat aquest any i que cal no oblidar: INDO, BANCA, les dones de MOTOR IBERICA, de ROCA, de Sabadell... i el que ha significat per la seva lluita les conquestes i posicions defensades per les dones. Però encara falta molt perquè el moviment obrer en el seu conjunt ho assoleixi i faci seu.

Com a moviment en general cal destacar la sortida al carrer de més de 5.000 dones en defensa de Maria Angels Muñoz, acusada d'adulteri, per les lleis masclistes que discriminen i condemnen a la dona. La sortida al carrer per l'AMNISTIA PER LA DONA. La defensa de les mares solteres en una jornada de lluita el darrer primer de maig. La lluita contra la violència, que cada dia de manera encuberta o amb tota crudesa, es cenyeix contra les dones. El no poder anar tranquiles i soles pel carrer, el sentir por i vergonya cada vegada que se t'acosta un home per ficar-se amb el teu cos, tant si és bonic com si no.... Les dones aplegades, conjuntament, hem fet nostre aquest problema i hem dit PROU VIOLENCIA CONTRA LES DONES, PROU DE VIOLACIONS, VOLEM SER PERSONES NO OBJECTES... Cada dia es més fcìl ser violada i això s'ha convertit amb tema per diaris i revistes de sensació. Si bé és horrible morir per defensar el propi cos no ho és menys les petites violacions que a diari patim les dones. El gòvern no fa res per evitar-ho, les condicions urbanístiques, l'atur, la falta de llocs d'esplai, d'escoles, etc., ho fomenten...

Dins del balanç faria falta parlar de la Coordinadora Feminista de Barcelona i de les seves tasques. L'organisme unitari que aplega a més d'una cinquentena de grups de base i de ideologia diferent que avança per a convertir-se en un organisme efectiu, malgrat les diferenciacions existents en el seu sí, malgrat les diferents escisions i formacions de grups, es continua treballant conjuntement encara que no d'una manera explosiva i de resultats capitalitzables a primera vista. Caldria fer una anàlisi detallada dels grups que operen a dins seu i de les seves posicions.

Fem una crida a participar activament amb la setmana de lluita preparada per la Coordinadora, podria ser el moment d'organitzar a més dones...

I no podriem acabar aquest breu article sense parlar d'una lluitadora, companya, activa, valenta i alentadora en l'alliberament de la dona que va ser Pepa Cuyàs, de la vocalia de dones de la Sagrada Familia, militant del PSUC i encara que coneixia la seva malaltia —leucèmia— ens encoratjava a totes a seguir endavant. Pepa: les militants de la Lliga Comunista Revolucionària et recordem com una companya en aquest Moviment incipient en el que tu has lluitat tant de cor i tant activament. No t'oblidarem!

MARGARIDA ALOMAR

OLIVETTI la multinacional repressiva

En els darrers convenis la direcció d'Olivetti s'ha recolzat en les institucions feixistes (Sindicat, Delegació de Treball, Magistratura) per tal de no cedir davant cap de les reivindicacions dels obrers.

En el llarg conflicte del 74, en complicitat amb la C.N.S. i els jurats d'empresa (que es negaren a dimitir quan els hi ho demanaven 2.000 obrers) l'empresa va despatxar 57 companys, entre ells els més combatius. La Delegació de Treball va acabar de resoldre-li el problema dictant un «laudo» totalment favorable a l'ernpresa.

En aquest últim conveni, recolzant-se en les mesures que li oferí Suárez amb el seu govern, l'empresa es negà totalment a negociar les reivindicacions obrers (amnistia lboral, salaris, vacances, etc.), i a més exigí més productivitat, més qualitat, facilitat per canviar torns, penalitzar encara més l'absentisme, tot en sentit repressiu, a canvi d'una proposició salarial ínfima i desentenent-se de la resta de necessitats i sobre tot de la readmissió dels comiadats, amb la seguretat de que si els obrers no volien passar per l'embut, la Delegació li resoldria el problema, i així va ser, ja que dictà un «laudo» de fam, sens cap altra millora.

Davant d'aquest panorama totalment favorable, i a una petició d'augment salarial i altres reivindicacions plantejades pels treballadors el mes d'abril, l'empresa ofereix un avançament del plus mòbil (revisió salarial segons l'índex del cost de vida) a canvi d'un pacte de característiques semblants al de l'any passat.

Els treballadors s'han negat en rodó a tot això, ja que amb la passada experiència s'han adonat de que aquesta mena d'avançaments no revaloritza el salari, i per tant no és cap solució al seu problema.

D'aquesta manera l'empresa comença a introduir el pacte social, abans i tot de que arribin unes «Cortes» burgeses en les quals els obrers estarien en unes condicions diferents que els hi permetrien d'exigir unes llibertats més amples per tal d'aconseguir l'amnistia laboral, la reforma fiscal, etc... Si abans de que es doni aquesta situació, els empresaris demostren que no cal fer concessions a nivell de Govern per a pactar amb els obrers, la democràcia burgesa ens servirà per eixugar-nos el cul.

MONTCADA I REIXAC

SEGUEIX LA LLUITA A UN BARRI CONBATIU

La població de Montcada Bifurcació, combativa des de fa anys per a totes les necessitats d'una barriada abandonada, carent dels mès elementals serveis es llançà al carrer el dia 16 de desembre passat. 1000 veins i veines exigiren la construcció d'un consultori mèdic, i l'obertura de l'ambulatori de Montcada i Reixac. La lluita continuà durant mesos malgrat totes les prohibicions i intervencions de la Guàrdia Civil. Les ASSEMBLEES als locals de l'agrupació de veins, a la plaça central i al solar ocupat pels veïns i destinat per ells al consultori, han sigut el motor de totes les mobilitzacions.

Les reivindicacions centrades inicialment sobre els problemes sanitaris, s'esteneren a totes les necessitats del barri: escoles, asfalt, jardins, treball de l'ajuntament pels parats, tanques a la via del tren, locals pels joves.... remodelant un PLA POPULAR gestionat pels veïns a través de les vocalies de l'agrupació de veïns, completat i aprovat per les assemblees.

Per tal de centralitzar la lluita, l'assemblea trià unes representants, revocables en qualsevol moment. També ha jugat un paper important l'organisme responsable de carrers, encarregat de mantenir el contacte entre l'assemblea i els altres veïns, a fi i efecte de, no únicament tenir-los informats, sinó també incorporar-los a la lluita i evitar un allunyament entre els sectors més avançats i els més retardats.

Dates com ara el 26 de desembre, el 6 de març, el 24 d'abril, l'1 de maig, el 8 de maig, el 18 de maig, marquen accions al carrer, i no més per les reivindicacions immediates sinó també per les llibertats polítiques: legalització de les associacions de veíns, legalització de tots els partis obrers, per l'amnistia total, en Solidaritat amb Euskadi...

A cada moment, segons el nombre de participants i el seu nivell de consciència i combativitat, en unes condicions repressives constants, l'assemblea ha decidit la mena d'acció a desenvolupar. De vegades manifestació, d'altres assemblees públiques, d'altres saltar al carrer per dissoldre's tot seguit i tornar a saltar, defensant els representants de la guàrdia civil.

Si bé al principi les il·lusions de la utilitat de les peticions al batlle era gran, l'experiència de les negociacions, el ser rebuts a l'ajuntament amb les metralletes apuntant-nos, el poc cas que ens ha fet l'ajuntament, etz., han reforçat la consciència de que tant sols la lluita paga. Això ha estat confirmat a més per victòries parcials com ara l'asfalt de la zona de la montanya i l'obertura de l'ambulatori del poble del costat.

L XIRINACS ara fa de polític...

inacs, el n.º 0 de DEMA potser seva reduida tirada no et va r. Allí ens sumavem a l'home que se t'acabava de retre com tinella de l'Amnistia. La teva cia davant la «Modelo» ha estat denúncia copsant de la manca nistia Total. La «Marxa de la tat» que tu vas inspirr, va ser l'estiu passat una mostra de la a d'aquesta i va contribuir a la nciació de molts homes i dones comarques dels Països Catalans. im una mica de llibertat, però no tenim la Llibertat. Ens vodonar unes quantes amnisties, manca l'Amnistia, i total. El pole Catalunya demana l'Estatut van prendre i diuen que potser donaran un estatut. Molts conen el «Consejo General» però ja mirant l'oportuna manera ofitar-lo. D'altres deien que es per l'autodeterminació i ara proposen que els senadors i dipuelegits per Catalunya que estiguin rd amb l'Estatut es reuneixin, borin un altre i el portin a Maper a que les noves Corts l'aproTot això era d'esperar i encara urem de noves. Cada grup polític nsa uns interessos de classe, i e d'elles de capa particular. La ria també ens dona lliçons de les ions que cada un d'ells pot arrifer.

rò, vet-ho aci que ara ens surts tu, etérement, espúreament, i sense tenir en compte aquests interessos diferents fas una crida a correcuita per a que es reuneixi la II Sessió Plenària de l'Assemblea de Catalunya, es constitueixi en pre-parlament, formi un govern provisional presidit per l'honorable Tarradellas i cridi a elecciones al Parlament de Catalunya. De bona voluntad ja en tens, ja, Xirinacs. De ganes de lluitar per aconseguir el que els catalans volen, ja en tens ja, Xirinacs. Però fer política sense analitzar i al marge de les forces socials i per tant polítiques del pais no porta gairebé lluny.

Bé, Xirinacs, el diumenge dia 29 si no hi ha res de nou es reunirà la II Sessió Plenřia de l'Assemblea de Ctalunya i amb el vot en contra de les formacions politiques majoritàries. Hem de ser conscients de que la unitat del poble no es pot forjar al marge d'aquelles ni sobre tot al marge de les lluites d'aquest últim. Hem de ser conscients de qúe si durant i després de les eleccions hi ha treva de lluites i anem al pacte social, res ens donaran, ens quedarà la llibertat en ordre de l'Aliança i els seus germans del Centre.

A explicar això anirem nosaltres a la II Sessió Plenària de l'Assemblea de Catalunya i proposarem que aquesta resti oberta a tothom i es converteixi en el centre aglutinador de les lluites i els organismes que lluiten per l'alliberament de Catalunya en tots els sentits: nacional, politic, social.

En segon lloc ¿Qué en farem d'un govern provisional, presidit per un home com el Tarradellas que no es cansa de repetir que vol tornar amb el títol honorífic, que no reclama cap poder i que per altra part només està a l'aguait del que li donguin des de Madrid? ¿De què ens serveixen uns institucions buides del seu contingut?

Xirinacs, en una cosa encara que sigui parcialment si que estem d'acord. S'han de convocar elecions al Parlament de Catalunya, *i aquest ha de ser constituent i sobirà. Ho hem de dit d'altres vegades, les Corts de Madrid res han de decidir sobre el nostre autogovern i les relacions que volem mantenir amb la resta dels pobles de l'actual Estat. Les Corts monàrquiques i continuistes que elegirem, a les qual a tu et «presenten» com a senador, no són ni lliures ni constituents. No les hem d'acceptar i menys que ningú han de decidir sobre el futur del nostre poble. Xirinacs, el poble té ganes de votar, però no facis un signe de lluita amb l'electoralisme. Denúncia el caire d'aquestes eleccions. Lluita per la seva dissolució una vegada constituides. Xiri... fes via però no equivoquis el camí.*

Josep Monells

MITINGS

FRONT PER LA UNITAT DELS TREBALLADORS

DIA 27. **ZONA CENTRE.** Institut de Sant Josep de Calsanç a les 19 h.

DIA 27. **ZONA CENTRE.** Institut de Sant Josep de Calasanç a les 19 h.

PARLEN: J. Vinuesa, José Rolando, Ricardo Huélamo.

GAVÀ. Camp de futbol.
PARLEN: F. Palomo, J. Borrás, L. Maeso.

DIA 28. **ZONA FRANCA.** Esglesia del Port. 8 tarda.
PARLEN: Juan Reyes, Gabriela Serra, Rolando Alvarez, Antonio Panadero i José Borrás.

DIA 31. **SANTA COLOMA.** Col.legi «Juan XXIII. 7 de la tarda.
PARLEN: Gabriela Serra, Mario Salas, Antonio Alfonso, Angélica Martínez i Jorge Navarro.

DIA 1. **SAGRERA.** Església Crist Rei. 8 tarda.
PARLEN: Alfonso Formáriz, Neus García, Antonio Moras i Antonio Panadero.

DIA 2. **VERNEDA.** Escola de Medis Audiovisuals. c/. Guipúzcoa. A les 7,30 h.
PARLEN: Carlos Sánchez, Juan López, Tomeu Ferrer y Montse Roca.

BADALONA. Institut Albeniz. A les 8 h.
PARLEN: Mario Salas, Juan Belmonte, M.ª Luisa Cela, Gabriela Serra.

DIA 3. **S. BOI.** Cinc Roses. Col.legi J. Gelavert. A 7,30 h.
PARLEN: José Borrás. Carles Grau, Roque Borrás.

DIA 4. **TERRASSA.** Teatre Parroquial. A les 7,30.

MITINGS DE LA LCR

SOLSONA
Cinema Paris,
29 de Maig 11 matí

BARCELONA
Sala Villarroel
5 de Juny

Cotxeres de Sants
11 de Juny

CORRESPONDÈNCIA I SUSCRIPCIONS

Apartat 2.742
BARCELONA

GIRONA: El FUT il.legalizat

Les limitacions imposades pel govern de la monarquia a les candidatures «independents» com la del FUT que recolzem nosaltres, han fet que a Girona i a altres «provincies» les «juntes electorals» s'hagin pronunciat contra la seva presència a la campanya electoral. A Girona els arguments esgrimits son força peregrins. Resulta que les signatures que varem presentar són incapassos de trobar un grapat d'elles al cens electoral. El FUT ha decidit de presentar un recurs contra aquesta arbitratietat. Però no tenim cap confiança que aquest si acceptat.

Malgrat això la campanya a Girona de recollida de signtures ha estat ja en si mateixa un primer èxit. Per primera vegada a Girona hem pogut difondre masivament les posiciones del FUT, que són de lluita i de unitat obrera front a la monarquia i a la burgesia; les posicions de denúncia d'aquestes eleccions ni lliures ni constituents. Es per això la nostra pressència als carrers i places de Girona i altres viles. Això ens ha permes de guanyar un cert corrent de simpatia i de interes entre els treballadors i treballadores, entre el poble de les comarques gironines.

Ara cal continuar. Continuar essent presents al combat quotidià. Continuar lluitat contra la il.legalització del FUT. Per això demanem la solidaritat activa de les altres candidatures obreres.

CORRESPONSAL

PER TAL DE QUE SIGUEM CONSCIENTS DE LA NOSTRA «IL·LEGALITAT», EN «MARTIN VILLA Y SUS MUCHACHOS» NO DEIXEN DE RECORDAR-NOS-HO.

L'endemà de la detenció del nostre camarada JOHN ANDRES GARCIA, la Guàrdia Civil de Sant Boi detenia els militants de la LCR: Roc Borfas, i Ferran Palomo, despatxat de «Roca Radiadores» on fou delegat durant l'última vaga i actualment candidat electoral a les llistes del FUT.

Acabada de conèixer la notícia de les detencions, es convocà a Sant Boi una manifestació exigint la seva llibertat immediata. Dillums, 23, varen ser possats en llibertat.

Amb aquestes detencions i les d'altres lluitadors que venen esdevenint-se cada dia, queda demostrada un cop més la falsetat de les paraules del Govern Suárez que promet una democràcia de la qual ja n'estem farts de sentir-ne parlar i de no veure-la arribar.

No a la expulsión del compañero Jhon Andrés Ga

El dia 18, quan el nostre camarada John estava enganxant cartelles contra els esdeveniments d'Euskadi pels carrers del seu barri, la policia el detení juntament amb d'altres lluitadors (militants de la L.C.R.). Els altres camarades els han deixat anar, en Jhon però, no encara. En John, apreciat per tots els membres de l'Associació de Veïns del Carmelo i conegut a tot el barri pels murals pintats, no té nacionalitat espanyola.

Jhon Andrés García és fill de comunistes espanyols que, un cop acabada la guerra civil, s'exiliaren a França. Va ser justament el 1940, al camp de refugiats d'Árgelés, quan va néixer en John... Avui està a la Modelo i damunt d'ell pesa l'amenaça d'expulsió immediata del país, hi ho tenen molt fàcil, donat que és la segona vegada que l'agafen a Barcelona.

La seva companya Patricia i la seva filla Elena de 13 anys ja s'han acostumat a veure en Jhon detingut. Quan feia poc que eren a Barcelona la policia el va deternir a una manifestació del Carmelo, amb motiu de la jornada de lluita con el 12 de novembre passat centrals sindicals. El camarad però té un historial més llarg tràlia ja fou detingut i ac conspirar contra l'Estt per contra les lleis discrimin contra els aborígens aust aquella vegada i gràcies a la nya de solidaritat al carrer, posar en llibertat. Al cap d' el cas fou sobreseït.

Avui, com varen fer els treb australians, hem d'exigir a le ritats l'alliberament immedi John, l'únic delicte del estat enganxar cartells de l reclamant l'amnistia total d'impedir que el nostre cam gui expulsat del país, d'un qual els mateixos què varen els seus pares, ara no toleren comunista enganxi cartells p

LLIBERTAT IMMEDIATA PE JHON ANDRES GARCIA. NO A L'EXPULSIO DEL TER DE L'ESTAT ESPANYOL.

TEATRE 77

CRAC!!

Una mostra del que no deu és

Realment és trist el si de l'espectador teatral de les nostres terres. Resulta que els espectacles que en han estat oferint les companyies «de sempre» han estat. una porquería i quan sembla que venen seriosos intents de donar al poble un espectacle auténticament viu poques vegades ho acostuma endivinar. Sabem que hi ha honroses excepcions com els muntatges de «Tábano», i la majoría dels que ens ofereix el «TEI», els muntatges. dels «Comediants», etc., però debem reconeixe —i mes després de veure «Crakc»— que queda molt camí que recorre en cuan a espectacles amb qualitat o al menys ben acabats.

El que més sorpren al espectador que surt del teatre capmoix després d'haver presenciat aquesta especie d'obra de «fi de curs» amb a que ens obsequia l'Assemblea d'actors i directors i profesionals autònoms» es la qualitat dels participants en les seves diverses facetes. Es compta amb textes de Josep M. Benet, Carandell, Vázquez Moltanbán; amb la música de «La Trinca»; amb la interpretació de l'Anna Rosa Cisquella, Alfred Lucchetti, Nadala Batiste i amb la direcció de Jaume Melendres. Com es pot veure, la flor i nata de l'ambient teatral de la progresia catalana, a la que deuem agrair-li profundamente la honestitat amb que en el programa ens adverteixen que el muntatge n'està plé de llacunes. Efectivament, les tres hores que dura la «Irresistible caiguda del teatre Vertical» n'és una contínua muntanya russa en la que no existeix cap tipus de coherència que pugui portar de la mà cap dels petits però massa vistos «sketch». Ni la bona voluntat dels actors, ni la del públic son capaços de fer creure a ningú que l'espectacle que es dona per «L'Orfeó de Sants» és una alternativa vàlida al teatre «oficial».

I és que no es pot pretendre portar quelcom de nou quan tot el que és porta ja és vist o quasi passat de mo és el que el passa a «Crakc». composta de retalls i de «sald amb més o menys fortuna però dir: per fi, una obra nova.

Per una altre banda, se sap tenció de la «Companyia Xoco Melindros» era deixar una por per a posteriors innovacions de però si no hi ha un canal amb vagi constantment desfilant. de que les obres no acavades po una perspectiva interesant ens mostraren fa anys amb «Castañ i ja és alguna cosa que els grups ho hagin sapigut fer amb dign Joglars, etc.). Innovacions e im cions són recomanables a un amb un esquelet vàlid però mai es té res per a tapar.

Fluix, doncs, el primer i la «Campanya Municipal de T amb la que s'ha donat solsan pas cap a un teatre popular i b Esperem que breument es dong pas que resta.

D

